ופמלי ניסוי מי נפיל. לו גדול נפל הפסיד לוקח הלא גדול שכבשים מצמח ולו קטן נפל ליה פסידא: כמאן דאמר. כגון הלוי לוקח שכבש בשמר מכירה, יהו על החטטונה דהוי מוליא מהכירו עליו הלוה על הלוקח אבל נבי תורה אור

ואמאי ליחוי היינו נפל היינו מתלקטא קא אמרת, שאני לוקח דיד בעל השטר על התחתונה, השתא דאתית להכי אפי' חימא עליה דרבעיה, יד בעל השטר על התחתונה: מתני' דרי עלי עולה יקריבנה במקדש, ואם הקריבה בבית חוניו לא יצא דרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו, יקריבנה במקדש, ואם הקריבה בבית חוניו יצא, רבי שמעון אומר אין זו עולה. דריני נזיר יגלח במקדש, ואם גלח בבית חוניו לא יצא דריני נזיר שאגלח בבית חוניו, יגלח במקדש, ואם גלח בבית חוניו יצא. ר' שמעון אומר אין זה נזיר: גמ' יצא הא מקטל קטלה! אמר רב המנונא נעשה כאומר "דרי עלי עולה ע"מ שלא אתחייב באחריותה" אמר ליה רב אלא מעתה סיפא דקתני דריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש, ואם גלח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה כאומר דריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו, נזיר כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתגשר? אלא אמר רבא אדם זה לדוחק נתכוין אמר אי סגיא בבית חוניו מדרנא, מפי לא מצינא לאיצטעורי, נזיר נמי דאי גברא לצעורי נפשיה קא מכוין אמר "אי סגיא בבית חוניו מדרנא, מפי לא מצינא לאיצטעורי. רב המנונא אמר לך נזיר כדקאמרת, עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא. דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן דרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא זעונגש כרת תניא נמי הכי דרי עלי עולה שאקריבנה במדבר והקריבה בעזרת הדרן יצא תענוש כרת: מתני' הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים, ואין צריך לומר לדבר אחר שנאמר "אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים כי אם אכלו מצות (בקרב) אחיהם" דרי אלו כבעלי מומין חלסין ואוכלין ולא מקריבין: גמ' אמר רב יהודה כהן ששמשו לעבודת כוכבים קרבנו. ריש גלותא אמר רב יצחק בר אבדימי מאי קראה "עץ אשר ישרתו אותם לפני גילולים והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום ה' אלהים ונשאו עונם" וכתיב בתריה "ולא יגשו אלי לכהן לי" אי עבד שירות אין, שרתה לאו שירות הוא: איתמר שנג בזריקה רב נחמן אמר ריח ניחוח רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת מנא אמינא לה דכתיב "והיו לבית ישראל למכשול עון" [מאי] לאו או מכשול או עון ומכשול שנג ועון מזיד, ורב נחמן מכשול דעון אמר רב נחמן מנא אמינא לה "דתניא וכפר הכהן על הנפש השגגה, בחטאה בשגגה מלמד שכהן מתכפר על ידי עצמו במאי, אילימא בשחוטה מאי אריא שגג, אפילו מזיד נמי, אלא לאו בזריקה, ורב ששת אמר לך לעולם בשחוטה, ובמזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים, ואדרבה לטעמיה דאמר מזיד בשחוטה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח דלא עבר שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח

נעשה

שיטה מקובצת

גמ' ואמאי ליחוי הי נמי הי מה לטקה: שם רש"א אין ז' שלה. נ"ב ע' ותוס' לשל דף קי ע"א: שם פרגי' כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם הרי אלו: שם בגמ' אי עבד שירות אין אי לא עבד שירות לא ושרתה לאי שירות הוא: שם מלמד שהכהן מתכפר: שם ובמזיד לא דנעשה טהר לעבודה כוכבים: רשש"י ר"ה בשל ט' אבל לגבי הקדש: דר"ה יגלח במקדש ויביא קרבנותיו: ד"ה וא"ל רב המנונא נזיר הרי הוא כדקאמרת דלאו שם נזירות עליה אבל שלה ויהו פטמא: ד"ה בשרבר דשבר פשום: ד"ה הקריבה כו' שלא אתחייב באחריותה קאמר: בשמעה ר"ה הון כו' אם לעבודה כוכבים שלא ישמשו: שם ר"ה אי עבד שירות לעבודה כוכבים: ד"ה מאי לאו כו' לעבודה כוכבים ונהי' בחריה לא יעשו אם: ד"ה שן כו' חבת חבת הנעשה הוא שנה בה: ד"ה בחטאה כו' אפי' נמש כתן חטאה בשגגה יכל לחקריב קרבנו ולכפר על עצמו: באד"ר ולא חטאו אז כל חטאה ז' עבודה כוכבים:

נמ'

רבינו נרשום

והחטאתה: הוא הקריבה בבית חוניו לא יצא. דרבי כבר שהקריבה בבמה: הוא אמר הרי עלי עולה שאקריבנו בבית חוניו אמר' הכי הייב לקריב במקדש. הוא הקריבו בבית חוניו יצא הרי מקבל קפולה. דהשתל דרון לקדש שרתה ליה דבר כאילו נזרה דלא הקריבה הוא ואמאי יצא הרי נזרה: אמר רב המנונא לא יכיר דרבי כשמן דאמר הרי עלי עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה דהשתל דלא נתחייב בבית חוניו אינו חייב לביאה בבקדש אחריתו אבל חייב עליה משום שחטאי חון שהרי קרא לה שם עולה: נזיר. בחטאתה קאמר. כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתגשר בין ולאמאה לפרים: שלא אמר רבא לא חיטא על מנת שלא אתחייב באחריותה משום דקשיא נזיר אלא לאבי יצא דאמר הרי עלי עולה לקריבו בבית חוניו נתכון דהכי קאמר אי סגיא בבית חוניו לא מגיע לי אלא לאבי כ'. כגון שהיתה מארץ ישראל הוא: ורב המנונא אמר נזיר משום הכי יצא דקאמר אמר לא מצינו לאצטעורי הכי אלא משום הכי אמר הרי עלי עולה לקריבו בארץ ישראל. ובגלות דא"ל שלא בקדש יצא הנעשה כאומר על מנת שלא אתחייב באחריותה: הקריבה בארץ ישראל. ובגלות דא"ל שלא בקדש יצא הנעשה כאומר על מנת שלא אתחייב באחריותה דשמה ראין חייבין באחריותה יצא דלא אתחייב לאיתחיי באחריותה: [נעשה כאומר] ע"מ שלא אתחייב באחריותה דשמה ראין חייבין באחריותה יצא דלא אתחייב לאיתחיי באחריותה: שאקריבנה בבדר. שלא בגמן דשמה דבית חוניו הקריבה בבר הדרן: כראמרתא לים שלא אתחייב באחריותה: ראם ששמשו לעבודה כוכבים לא ישמשו בבקדש. מגנא דשרגי' סבר לה כ' דתרה דנטרא דבית חוניו לאו בית עבודה כוכבים: כדבי הבמות. ע' עבודה כוכבים: הרי אלו כבעלי מומין. דבתים ששמשו בעבודה כוכבים כבעלי מומין דאו דשלקין בחטאות כדתנא הבולע של שור פרים אבל אין מקריבין על גבי המזבח: קרבנו. קרבנו אותו שהקריב הוא כשרה בו: שגג בזריקה. דשרק לעבודה כוכבים בשגג. קרבן אותו שהקריב לשם שמים ע"ל המזבח הוי ריח ניחוח: אי מכשול אי עון. דבון שמשמש לעבודה כוכבים בכשל דדיבו מזיד לא יעשו לכהן: ר"ל מכשול דעון. לכפר אם נכשל במזיד לא הוי קרבנו הוי ריח ניחוח אבל בשגג הוי ריח ניחוח: שכון מתכבר ע"י עצמו. ראם חוטא יכול לחקריב עצמו לכפר: אילימא בשחוטה. דשגג בשחוטה לעבודה כוכבים אפי' שהם במזיד יכול לחקריב קרבן דהוא אמרן אין זה שרתה: אלא לאו דשגג בזריקה. דקאמר דמכבר ע"י עצמו. אלמא קרבנו ריח ניחוח: לעולם הכא דשגג בשחוטה קא. משתרי קרא דקא אמרת אפי' מזיד נמי במזיד הוא אין קרבנו ריח ניחוח דנעשה כאמר לעבודה כוכבים דאמרת לעולם הוא לשום שהחטאת הוא דבכלל ל' עבודה הוא *): במאי עביד לעבודה כוכבים הוא דבכלל ל' עבודה הוא: אלא לאו בשחוטה. דשגג בשחוטה ואמר דקאמר הכי לא עבר במזיד הוא שהבר הוא שלבו הוא לשלם לשמים: אלא מראמר דשר פשיטא דבמזיד עבר: אלא לאו בשחוטה. דשגג במזיד דשר דקאמר הכי קאמר אם שר מיקרא הוא. דבשגג שבי קרבנו ריח ניחוח: דחדה לעבודה כוכבים. דקבלי עלוי לאלהה: דף קסיבוא. דעביד לה עבודה. דבכלל עבודה הוא כבן. ולולה נקום אלוהא דבר שמה: שלבון בשם שלא בבנו לפי שהרי ראוים לאכיר דשם בהקבנו שלא הוי בית בבי דשמש בתנגן בנגנה: תהי בבי דשמש תחתי בבחתנה גרולה. דהיוא לה בית בשמש: אמר לי שמי לדמיון: אותלי. מלבוש אל אשה: מלבוש. אור: לאותבוה. לשמרו: מה זה שלא יהי לה. שמי שלא יהי לגדולה דשמלה לא הוה כ"ג כך בא לתקלה: ד הבנה דתנו עבודה כוכבים לא יהי לפי שהתקנא בגדולה: דחדר לה. מי שהיה גדולה מאבר"ל דאמר שמלה אין מדריגין אחרו שלא יבא לידי תקלה: לא קבל עליו תנוי לדחה כ"ג. דאמ"ל שרבה דתנוי שרבה אחרו הגדל כ"ג נתקנא בו: א"ל לשמי. דתנוי דדה הוה יתחר מלמלי: בקשו לחזרו שלילל בבחנה: כל המחדש. שהיה לעבד כן: כל דתנוי שלבו לפי שהרה אחרו גדול דחמו: כך. דבא לגדולה כל כך דנתקנא בו לאבר שרבה שרבא כ"ג ואין מדריגין אחרו לאבר שמלה שלא יבא כמו כן לידי תקלה: הבי נרשון בחדר' כל דאמר

*) [illegible]

עלי

מסורת הש"ס

מכר א ב ג מיי' פ"ד מהלכות מעילה הלכה ו:

גי' ל"ל עליה ומיין סם בכרמים ומכין מוהם בשמשות פ"ש נ"ל הלכה ז ע"ב

כמה ר מיי' פ"ע מהלכי ביאת מקדש הלכה יד:

מר ח ו מיי' שם הלכה ע:

סיים בשמעתא אלו כ"ב ומוהם בשמלים בכ"ר מ"ל קמ"ל ל"ל [ומיי' בפוסקי מוסקים נב. ר"ם כי מכבר ומוהם בשמים כב. ר"ם מי מכר]

נוסח/מקבר

ה' נזרות הפסיד הא דקתני דרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו ... ואם הקריבה בבית חוניו יצא - אין יכולין לומר בדבר הוא נזרו נזרו על מחלוקת חולה

מיתין אם לא מלמלי בשמלכת מוסם ולא בשמלי מוסם ולא לפי ני' מ"ל מיתין דם בשמלי מוסם לא מלמלי מוסם ולא לשמם לגבי מ"ל ע"ש ונ"ש נ"ל

נוסח

מה נינו על כהן שעשה בבית חוניו ובבית המקדש טיהרו בבית המקדש

נוסח/מקבר

פירושי אסורות לא עשו על יבי כהן מה נינו לעבד בבית המקדש - מה' ר' נחמן ור' שמעון

גליון הש"ס

גמ' דמלמל וכר מגיל מד ע"ב:

יחבקאל מד: ג

ולא יגיעו אלי לכהן לי ולגשת אל כל קדשי הקדשים ונשאו כלמתם ותועבותם אשר עשו"